

Моя ти люба костомахо,
зажди, зажди ще, дорога!
Зажди ще хоч годок, хоч два,
змилосердись на бідолаху!

Такі старі живуть по світу!..
Їм аж навкучило вже жить
і Азраеля, знай, просить,
щоб раз задув їм у трембіту.

Метнись по них! Їм ласку вдієш,
отвориш браму в небеса,
і не затупиться коса, —
я ж не втечу тобі, поспієш!

Пожди, пожди, моя голубко,
хоч рік, хоч два! Мені так жаль
вмирать! Коси холодна сталь,
а ти хапаєш твердо, цупко!

А то — послухай, не жартую:
хоч острі в тебе зубочки,
давно пропали губочки, —
і обійму і поцілую.

Ще не досить? Ще остриш зуб?
Ну, то оженюся з тобою
І заприсягнуся любовою —
А се чей не маленький шлюб.

Лиши, лиши мене в спокою!
Я так би радо ще хоч рік

На цьому світі проволік!
Лиши! Оженюся з тобою!

Ріпнів, д. 22 грудня 1897

Вперше надруковано в «Літературно-Науковому Віснику», Львів, 1898, т. 4, кн. 12.

Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета.
Радянський письменник. — Київ, 1966